enam sellepärast, et Klaus teda sugugi ei ole kallinud
waid nagu hirmutki eest nõrmale haisnud. Klausul
läinud elu wiimaks nii kapuks, et ta enam nimmed nõmme
ei ole täänud ega peastmiseks, kuspistnud ühel päeval
põgenema. Mitu ja mitu päeva kulutanud ta ümber
ja otsinud teenistust, aga ei ole teda jüstki Ruskilt leidnud.
Wiimaks jõudnud ta linna, kus ka Kuningas elanud, sääl
hakanud ta jälle teenistust otsima. Nälg tikkunud Klausile juba
kibedaste kätte, aga teenistust ei ole Ruskilt leidnud. Wiel päewa
pani ta jälle kibedastea mutinud ja linnamaad ümber kaldunud
juhtunud teda üks Kuninga sulane nägema ja päranud jändle
miks waeke mees mutab. Siis Klaus oma häda käest ülesjaanud
wäätinud, mattunud Kuninga sulane Klausu oma jänelekuningale
lasi. — Kuningal olnud häste juur ja kari, mida Klausu koidma
pantud. Nüüd olnud Bill Klausul amet, aga mitte hea amet,
sest sead ei olle kuvagil paigal seisnud. Wiimaks hakanud ta karja
ka ära juur hõng mal käima, kes metsast jänestu mälja jooksnud,
ja sead käsk laiali kihutanud. Nüüd hakkab Klaus õhtul koju
minnes hea tene täel saama, et palju sigu puudunud. — Iga
päew tulnud hõng — ja iga õhtu saanud Klaus oma kibeda
mütsa sama kätte. Pale jüs ime, kui Klaus kangesti
oma nasket elu kaebanud. Siis ta jälle ühel päeval oma
saatuse üle kaebanud, ilmunud tema ime üks wana
hall mees ja küsinud miks Klausul wiga. Klaus jutustanud
käik oma elu kõwanemisele ära ja hakanud selle pääle
kibedaste mutma. Wana hall trööstinud Klausi ja lubanud
teda sellest wiletsusest aidata. Ta wõtnud oma tõrust ühe ime
linu mõnera sarwe wälja ja andnud Klausile kätte, öeldes: „Wõtta
see nuuga ennale, sest see peab sinu wiletsust kunnagi
lõpetama. Sellel sarwel on suur wägi — kui ja teda pekud
ja ütled saagu sed a ehk seda — mida ise soowid, siis on see
koke täidetud. Nüüd mine selle sarwega ega koke
süst sea Korjast ära ja hakka oma tahtmist mööda
elama." Seda nõõrides jätnud wana hall Klausu jumalaga
ja läinud minema, kuna Klaus teda tänulikke

pilguga weel jängi waatanud. — Nüüd ei ole siis Klaus
ka enam Rauem sia Korjane tahtnud olla, waid ajanud
sia Korja koow ja purtsanud ise ära. Halad mõtted Klausul
wanast mäniselt ja talle tulnud uus mõtte sarwe meelde.
Koke puhunud ta sarwesse ja jutunud, et temale nii-
sugune pelk saab, nes teda ise mööda sina sõrutab
muhu ta tahab minna. Koke olnud pelk päälmillele
Klaus pääle istunud ja tuhat tulist edasi kihutanud.
Sui ta küllalt olnud maad mööda ümber kihutanud,
tulnud ta pää-linna jälle tagasi; kus wiis linna rahwas
juure jooksnud teda waatama, mis ta mõtte uuitsaid
uus pelguga kihutanud. See linn olnud mene ääres ja
Klausul tulnud hea mõte, ta tahtnud male mene ääre üle
saart ime toneda lasiga näidata. Wanast olnud ka Klaus
mene maadal ja puhunud sarwega, et tema sõnniku
saar mene tehtsiwa. Selma põlw olnud ka päratu
tonela lasiga ime ilus saab meres. Lasi kuld tornid
paistnud helelda sarand mene maalalinna. Nüüd istub
Klaus oma pelgu pääle ja kihutanud mere saarele, mis-
kuldu külgawates nõetes tendid teda kuningalikowasta
wõtnud. — Oh er olnud nii ime ilus mülle sannast pelgi ei
nella oma ehk weel näinud. Lõpe olnud kuninga lasist
mitte kaugel ilusam. — Klaus elanud sellel saarel kui
kuningas; maketewahel käinud ta ka maal kuninga
sea linnast linnas teiste inimeste tegemast waatamas.
Küll näinud ka sea linnas teised inimesed ja ka kuninga,
sest ime ilust saart külgawa lasiga ja tahtnud laewadega
tema juure sõita, sest ime asja waatama, mis õige kõrraga
järele on tehtnud, aga saare ümbrus olnud täis suma
maljusid, millede ümber mana maket sõdamata kinnitada
mitkanud, nii et keegi laew pole saare ligi saanud. Klaus
aga kihutanud oma pelguga nui kuiw üle kinnisa
laine mägede. — Kui Klaus kord jälle sea linna läinud,
mulnud ta, et pääle sea Korja Klausu ära kadunust üks mägi
linnus äkki linna hakkanud käima, mis ta ammuta iga